

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 1C/255/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8212210003
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivana Hanuščaková
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2016:8212210003.11

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov samosudkyňou Mgr. Ivanou Hanuščakovou v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanej Slovenská republika, zast. Ministerstvom spravodlivosti SR, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Súd žalobu **z a m i e t a**.

O trovách konania bude rozhodnuté do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Uznesením Okresného súdu Svidník, č.k. 4C 397/2012-7 zo dňa 09.10.2012 súd spojil na spoločné konanie veci vedené na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 4C 397/2012 až 4C 406/2012, ktoré sa ďalej viedli pod sp. zn. 4C 397/2012 (nároky uplatnené vo vzťahu k nižšie uvedeným exekučným veciam).

Uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 19.10.2012, sp. zn. 3Nc/67/2012 boli sudcovia Okresného súdu Svidník vylúčení z prejednávania a rozhodovania vo veci sp. zn. 4C 397/2012. Vec sa prikázala na konanie Okresnému súdu Bardejov. Na tunajšom súde je vec vedená pod sp. zn. 1C 255/2012.

Žalobca sa podanými návrhmi na začatie konania doručenými súdu dňa 27.09.2012 domáhal :

A) náhrady majetkovej škody (vo výške vymáhanej istiny v uvedených exekučných veciach) : 1. v sume 803,34 eur, 2. v sume 5.334,92 eur, 3. v sume 5.990,28 eur , 4. v sume 3.989,71 eur, 5. v sume 405,68 eur, 6. v sume 1.597,21 eur, 7. v sume 1.119,44 eur, 8. v sume 1.446,45 eur, 9. v sume 1.605,54 eur, 10. v sume 17.133,70 eur a B) nemajetkovej ujmy : 1. v sume 160,67 eur, 2. v sume 1.066,98 eur, 3. v sume 1.198,06 eur, 4. v sume 797,94 eur , 5. v sume 81,14 eur, 6. v sume 319,44 eur, 7. v sume 223,89 eur, 8. v sume 289,29 eur,9. v sume321,11 eur, 10. v sume 3.426,74 eur vo vzťahu k namietaným zbytočným prietahom v exekučných konaniach vedených ním ako oprávneným proti povinným - 1. N. K. pod sp. zn. EX 1617/2010, 2. Š.U. X. sp. zn. EX 18026/2010, 3. C. H. pod sp. zn. EX 13669/2010, 4. I. Y. pod sp. zn. EX 15214/2010, 5. D. G. pod sp. zn. EX 586/2011, 6. J. G. pod sp. zn. EX 13036/2010, 7. D. G. pod sp. zn. EX 13218/2010, 8. N. R. pod sp. zn. EX 4023/2010, 9. S. Y. pod sp. zn. EX 14136/2010, 10. U. M. pod sp. zn. EX 16497/2010.

Svoje návrhy odôvodnil poukazom na skutočnosť, že je slovenskou právnickou osobou, ktorá vykonáva na základe registrácie podnikateľskú činnosť v prevažujúcej miere v oblasti poskytovania krátkodobých úverov. V súlade s pravidlami riadneho hospodárenia ako oprávnený subjekt veriteľ zo Zmluvy o úvere navrhol písomným podaním súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu, a to z dôvodu nerešpektovania

zmluvných dojednaní a zákonných ustanovení zo strany dlžníka. Exekúciu žalobca navrhol vykonať pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho :

- zo zmluvy o úvere číslo XXXXXXXX, kde bol dlžník, povinný N. K.Á. pod sp. zn. EX 1617/2010
- zo zmluvy o úvere číslo XXXXXXXX, kde bol dlžník, povinný Š. X. sp. zn. EX 18026/2010
- zo zmluvy o úvere číslo XXXXXXXX1, kde bol dlžník, povinný C. H. pod sp. zn. EX 13669/2010
- zo zmluvy o úvere číslo XXXXXXXX, kde bol dlžník, povinný I. Y. pod sp. zn. EX 15214/2010
- zo zmluvy o úvere číslo XXXXXXXX, kde bol dlžník, povinný D. G. pod sp. zn. EX 586/2011
- zo zmluvy o úvere číslo XXXXXXXX, kde bol dlžník, povinný J. G. pod sp. zn. EX 13036/2010
- zo zmluvy o úvere číslo XXXXXXXX, kde bol dlžník, povinný D. G. pod sp. zn. EX 13218/2010
- zo zmluvy o úvere číslo XXXXXXXX, kde bol dlžník, povinný N. R. pod sp. zn. EX 4023/2010,
- zo zmluvy o úvere číslo XXXXXXXX, kde bol dlžník, povinný S. Y. pod sp. zn. EX 14136/2010,
- zo zmluvy o úvere číslo XXXXXXXX, kde bol dlžník, U. M. pod sp. zn. EX 16497/2010.

Súdny exekútor v snahe postupovať pri nútenom vymáhaní pohľadávky žalobcu efektívne a účinne, predložil návrh žalobcu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému okresnému súdu (Okresný súd Svidník, ďalej len súd) a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spísanú súdnym exekútorom prijal na ďalšie konanie, čím došlo k zákonnému založeniu jeho povinnosti zaoberať sa danou žiadosťou a rozhodnúť o nej v rámci priznanej právomoci a to v zákonom ustanovenej dobe.

Vzhľadom k zmenám právnej úpravy procesného postupu exekučného súdu vo veci rozhodovania o udelení poverenia na vykonanie exekúcie a vplyvu tejto úpravy na práva a právom chránené záujmy žalobcu, žalobca považuje za nutné uviesť, že :

Podľa ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného od 01.06.2011, súd skúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul, ak ide o exekučné konanie vykonané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z. z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa neskúma. Ak súd zistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor, žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

V zmysle zákonného ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného od 01.06.2010 do 31.05.2011, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor v žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor v žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

V exekučnom konaní vedenom podľa týchto procesných pravidiel je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia tejto žiadosti ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu.

Žalobca poukázal taktiež na znenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného od 01.02.2002 do 31.05.2010 v zmysle ktorého súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak nezistí rozpor, žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora aby exekúciu vykonal. Ak zistí rozpor v žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. V exekučnom konaní vedenom podľa uvedených procesných pravidiel sa nerobil rozdiel medzi exekučnými titulmi a preto exekučný súd mal zákonnú povinnosť rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia tejto žiadosti bez ohľadu na to, aký exekučný titul bol predložený.

Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a si nevyžadovala takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu (návrh, žiadosť spĺňali všetky materiálne a formálne náležitosti predpokladané zákonom), rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia po uplynutí zákonom stanovenej lehoty takto :

1. až dňa 30.5.2012 vo veci povinného N. K., EX 1617/2010, omeškanie viac ako 818 dní,
2. až dňa 12.6.2012 vo veci povinného Š. X., EX 18026/2010, omeškanie viac ako 550 dní,
3. až dňa 13.6.2012 vo veci povinného C. H., EX 13669/2010, omeškanie viac ako 663 dní,
4. až dňa 27.6.2012 vo veci povinného I. Y., EX 15214/2010, omeškanie viac ako 631 dní,
5. až dňa 20.6.2012 vo veci povinného D. G., EX 586/2011, omeškanie viac ako 520 dní,
6. až dňa 4.7.2012 vo veci povinného J. G., EX 13036/2010, omeškanie viac ako 695 dní,
7. až dňa 15.6.2012 vo veci povinného D. G., EX 13218/2010, omeškanie viac ako 674 dní,
8. až dňa 13.6.2012 vo veci povinného N. R., EX 4023/2010, omeškanie viac ako 470 dní,
9. až dňa 15.6.2012 vo veci povinného S. Y., EX 14136/2010, omeškanie viac ako 645 dní,
10. až dňa 13.6.2012 vo veci povinného U. M., EX 16497/2010, omeškanie viac ako 596 dní.

Nesprávny úradný postup charakterizovaný:

- a) nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov;
- b) vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok; bol príčinou konkrétneho následku, ktorý sa prejavil vznikom materiálnej škody a nemajetkovej ujmy na strane žalobcu.

Exekučný súd vykonaním postupu podľa ust. §44 ods.2 Exekučného poriadku (preskúmanie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu - rozsudok rozhodcovského súdu) spôsobom odporujúcim zákonu, t.j. vykonaním procedúry preskúmania bez splnenia zákonných podmienok, keď súd bez ďalších legálnych predpokladov založil svoju právomoc, dôsledkom ktorej zrealizoval úplný judiciálny proces zahŕňajúci zistenie skutkového stavu veci, výberu právnych noriem, aplikácie a interpretácie zvolených právnych noriem na skutkový stav a meritorne rozhodnutie vo veci (úhrada pohľadávky veriteľa na základe uzatvorenej Zmluvy o úvere) na ust. §44 ods.2 zákona č. Exekučného poriadku, čím sa postavil do pozície orgánu vykonávajúceho komplexné preskúmanie exekučného titulu metódou, ktorá mu v rámci zverenej právomoci ako exekučnému súdu neprináleží a teda prekročil mieru možného rozhodovania o zákonom vymedzenom okruhu spoločenským vzťahom a porušil tak fundamentálnu zásadu právneho štátu - zásadu legality (čl.2 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky). Upozorňujem, že všeobecný súd, ktorý koná v pozícii exekučného súdu, nie je legitímne schopný vykonávať úkony smerujúce k opätovnému komplexnému rozhodovaniu o veci s tým, že výsledkom takéhoto rozhodovania je úplná nemožnosť vykonať právo pre veriteľa, teda vmanévrovanie veriteľa do situácie ako by bol exekučný titul zrušený.

Ak všeobecný súd v pozícii exekučného súdu koná tak, že sám rozhoduje vo veci samej (len v závere konania z dôvodu absolútnej nemožnosti vydať zamietavé meritorne rozhodnutie sa obmedzí na využitie iného druhu rozhodnutia - uznesenia, ktorým odmietne vydať poverenie na vykonanie exekúcie - avšak s rovnakými účinkami pre veriteľa a dlžníka spočívajúcimi v zániku vykonania práva), uskutočňuje činnosť, ktorá by mu náležala len vtedy, ak by konal v pozícii meritorneho súdu odvodzujúceho svoju právomoc od ust. §40 a nasl. zákona č.244/2002 Z.z. (ďalej len „ZoRK“). Exekučný súd nie je súdom v zmysle ust. §40 a nasl. ZoRK, nekoná o zrušení tuzemského rozhodcovského rozsudku a ani nepokračuje v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe alebo v rozsahu uvedenom vo vzájomnej žalobe.

Zákonodarca kreáciou ust. §40 a §43 ZoRK prejavil vôľu poveriť všeobecný súd meritorným rozhodovaním o veci na ktorú by bol inak príslušný rozhodcovský súd len vtedy, ak dôjde k splneniu formálnych a materiálnych podmienok definovaných v ust. §40 ZoRK a ak takéto splnenie podmienok nastane včas, tj. v lehote upravenej v ust. §41 ZoRK. Inými slovami, ak nedôjde k včasnému splneniu formálnych a materiálnych podmienok obsiahnutých v ust. §40 ZoRK zanikne právomoc všeobecného súdu meritorne rozhodovať o veci zrealizovaním úplného judiciálneho procesu zahŕňajúceho zistenie skutkového stavu veci, výberu právnych noriem a aplikácie a interpretácie zvolených právnych noriem na skutkový stav.

Dôsledkom realizácie právomoci všeobecného súdu upravenej v ust. §40 ZoRK je inter alia zrušenie rozhodcovského rozsudku. K zrušeniu dochádza s cieľom autoritatívne zamedziť účinkom rozhodcovského rozsudku na právne postavenie žalovaného (dlžníka). Z hľadiska princípu právnej istoty, ktorý musí dotvárať stav ústavnosti v právnom štáte, nemôže ten istý štátny orgán - všeobecný súd - dotvárať svoje rozhodovacie oprávnenia smerujúce k zamedzeniu účinkom rozhodcovského rozsudku na právne postavenie žalovaného (dlžníka) tam kde neexistujú a to preto, že z vôle zákonodarcu existujú na inom mieste a v inom čase, a to tam, kde ich platné právo zaraďuje.

Ak v zákone existuje obmedzenie právomoci všeobecného súdu v rámci konania o opravnom prostriedku, je potrebné pripomenúť, že tieto obmedzenia sú zákonodarcom nastavené proporcionálne k ochrane základného práva žalobcu, a to nielen v rovine normatívnej, ale tiež pri posudzovaní konkrétneho prípadu v rovine výkladu a aplikácie takýchto obmedzení. Základné práva totiž nevytvárajú len rámec obsahu jednoduchého práva, ale aj rámec jeho interpretácie a aplikácie. Všeobecný súd si preto musí byť pri výklade a aplikácii podmienok pripustenia revízie rozhodnutia vedomý toho, že zasahuje do právneho postavenia účastníkov konania, čím degraduje ochranu ich subjektívnych práv a to bez ohľadu na to, aký iný účel revízneho konania sleduje štát (napr. posilňovanie pozície spotrebiteľa a p.) Tento účel nemôže prevážiť nad ochranou subjektívnych práv účastníka konania tak, že sa ochrana subjektívnych práv celkom vyprázdni, resp. vôbec nezabezpečí.

Ochranu práva, pre ktorú existovala právnymi predpismi vymedzená procesná cesta (v okolnostiach prípadu cesta aplikácie ust. §40 a nasl. ZoRK), ktorou súdna oprava rozhodnutí rozhodcovských súdov svojou zvláštnou povahou bez pochybností je, nie je možné využiť dodatočne po tom, čo takýto prostriedok už nemožno uplatniť a to cestou kontroly rozhodcovského rozhodnutia exekučným súdom ktorej účel je odlišný.

Exekučný súd tým, že svojim nelegálnym postupom vykonal opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dluhu v časti istiny a to bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup, formálne vyvolal stav, ktorý založil prekážku veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi žalobcom ako oprávneným a dlžníkom ako povinným odvíjajúceho svoju podstatu od uzatvorenej, vyššie označenej, zmluvy o úver. Na jednej strane totižto existuje právne relevantný exekučný titul - rozsudok rozhodcovského súdu ktorý nie je možné zrušiť pre uplynutie lehoty ust. §41 ZoRK a chýbajúci subjektívny prvok, ktorý vyvolá právne účinky, avšak nie z pohľadu exekučného súdu materiálne nevykonateľný a na druhej strane, nie je možné zo strany žalobcu iniciovať občianske súdne konanie a požadovať súdnu ochranu práva na zaplatenie istiny s príslušenstvom, pretože existenciou rozsudku rozhodcovského súdu i e vytvorená prekážka veci právoplatne rozhodnutej. Prekážka právoplatne rozhodnutej veci tvorí neodstrániteľnú vadu konania, na ktorú je súd povinný prihliadať ex off. Upozorňujeme, že podľa platnej právnej úpravy je rozsudok rozhodcovského súdu rovnocenným exekučným titulom s rozsudok vydaným všeobecným súdom v občianskom súdnom konaní.

Opísaný postup exekučného súdu hodnotíme ako nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne ust. §44 ods.2 Exekučného poriadku. V predmetnom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústreďene a so zbytočnými priesťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe a rovnako tak neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala vytvoriť stav zakladajúci reálnu nevykonalnosť istiny a jej príslušenstva založením prekážky veci rozhodnutej.

Nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedliteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa žalobca v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzala, čo je základným účelom práva zaručeného v článku 48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky (napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR, sp.zn.: I. ÚS 41/02, III. ÚS 117/02, I. ÚS 13/05).

Žalobca si z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu uplatňuje náhradu majetkovej škody ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú vyčísľuje nasledovne. Žalobcovi vznikla majetková škoda predstavujúca náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného Zmluvou o úver. Nemôže preto tiež nastať akceptácia návrhu na nútené

vymáhanie istiny a príslušenstva zo strany exekučného súdu. Zároveň si žalobca uplatňuje náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu zaručeného čl.46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl.6 ods.1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup okresného súdu je podľa nášho názoru dôsledkom jeho nesústrednej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zmarenie nútenej vymožitelnosti majetkového práva žalobcu.

Nesprávnym úradným postupom došlo k zmareniu legitímneho očakávania žalobcu, že správnym a zákonným postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Žalobca mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožitelnosti jeho pohľadávky a jej príslušenstva, pretože by vedel, že žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá. Postup exekučného súdu zamedzil žalobcovi správať sa so starostlivosťou riadneho hospodára.

Akokoľvek, náhradu nemajetkovej ujmy žalobca vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov a základných práv. Žalobca uvádza aj ďalšie dôvody na podporu svojej žiadosti o náhradu nemajetkovej ujmy:

- a. Neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobcu v spojení s absolútnou nemožnosťou súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva, vyvolala u žalobcu, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti;
- b. Vytvorenie absolútnej nemožnosti súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcu, ale aj na strane jeho majiteľov;
- c. Nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná, platná a účinná právna úprava (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 77/02).

Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná, platná a účinná právna úprava (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 77/02).

Všeobecný súd pri realizácii základného práva na súdnu ochranu podľa Ústavy Slovenskej republiky a podľa Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je povinný aplikovať ústavnú požiadavku jednoduchého práva, že každý má právo na rozhodnutie podľa relevantnej právnej normy (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 120/2010 z 12. mája 2010).

Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať uvedené základné právo účastníkov garantované v čl. 46 ods. 1 ústavy. Výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov musí byť preto v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených

záujmov účastníkov konania. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno obmedziť toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom (napr. Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. III. ÚS 271/05).

Potreba náhrady nemajetkovej ujmy má svoj základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu.

Žalobca si uplatňuje ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé nesenie veci a zamedzenie vymoženiu pohľadávky cestou exekúcie (spôsobené v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu) 20% z uplatňovanej istiny s príslušenstvom (hodnoty majetkového práva postihnutého procesnou deformáciou).

V danom prípade sa žalobca domáha podanou žalobu náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Svidník.

Žalobca postupoval podľa ust. §15 ods. 1 zákona č.514/2003 Z.z. a písomnou žiadosťou požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody. Žalovaný však do podania tejto žaloby na žiadosť pozitívne nereagoval.

S poukazom na vyššie uvedenú skutkovú a právnu argumentáciu tvrdí, že je nutné:

- a) deklarovat' porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu zaručeného čl.46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl.6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pretože súdna ochrana nebola poskytnutá v zákonom predpokladanej kvalite;
- b) deklarovat' porušenie princípov právneho štátu nesprávnym úradným postupom exekučného súdu (Okresný súd Svidník), konkrétne princípu legality, princípu ochrany legitímnych očakávaní, princípu ochrany dôvery v právo, princípu právnej istoty;
- c) nahradit' žalobcovi nemajetkovú ujmu a majetkovú škodu, ktorá mu bola spôsobená v priamej príčinnej súvislosti s porušením práv označených pod písm. a) a b) a princípov právneho štátu označených pod písm. b). Preto navrhol deklarovat' uvedený stav aj medzitýmnym rozsudkom.

Na pojednávanie vo veci konané dňa 22.6.2016 sa nedostavili účastníci konania ani právny zástupca žalobcu, u ktorých je predvolanie na pojednávanie doručené. Žalobca a jeho právny zástupca svoju neúčast' na pojednávaní neospravedlnili a ani nežiadali o odročenie pojednávania. Žalovaný svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnil, o odročenie pojednávania nežiadal. Preto súd vec v zmysle ust. § 101 ods. 2 O.s.p. prejednal a rozhodol v ich neprítomnosti, prihliadol pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením v spise pripojených listinných dôkazov, tak ako boli oboznamované na pojednávaní (návrhom na začatie konania, uznesením o spojení vecí, uznesením o vylúčení sudcov, podaniami žalobcu a žalovaného, návrhmi na prerušenie konania, pripojenými spismi Okresného súdu Svidník - 4C/397/2012, 4C/398/2012, 4C/399/2012, 4C/400/2012, 4C/401/2012, 4C/402/2012, 4C/403/2012, 4C/404/2012, 4C/405/2012, 4C/406/2012 a v nich podanými návrhmi na začatie konania a pripojenými spismi Okresného súdu Svidník : 6Er/739/10, 2Er/774/10, 2Er/24/11, 2Er/191/11, 7Er/674/10, 7Er/87/11, 4Er/811/10, 4Er/292/10, 6Er/741/10, 3Er/677/10) a zistil tento skutkový stav veci :

Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť.

Žalobca sa v žalobách spojených do jedného konania a v súčasnosti vedených na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 1C 255/2012 domáha náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Svidník (ďalej len „okresný súd“).

Podľa žalobcu, napriek tomu, že vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a ani si nevyžadovala takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu vo veci, došlo v namietaných exekučných konaniach k uvedeným skutočnostiam. Týmito postupmi malo byť žalobcovi zabránené, aby boli jeho pohľadávky voči dlžníkom uspokojené, a tým došlo k oslabeniu ich vymožitelnosti, ak nie k ich zániku.

Žalobca sa vo svojej žalobe konkrétne domáha náhrady škody pozostávajúcej z nasledovných čiastkových nárokov:

1) materiálna škoda vo výške istiny

2) nemajetkovej ujmy vo výške 20 % z uplatňovanej istiny s príslušenstvom (ako hodnota majetkového práva postihnutého procesnou deformáciou).

Na základe skutočností uvádzaných žalobcom v žalobe tento žiada, aby súd medzitýmnym rozsudkom rozhodol tak, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom okresného súdu, pretože tento v jednotlivých namietaných exekučných konaniach nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia postupom, v ktorom by správne interpretoval a aplikoval ustanovenie § 44 ods. 2 Ex. Por.. Ďalej má súd zaviazat' žalovanú zaplatiť žalobcovi príslušnú majetkovú škodu a náhradu nemajetkovej ujmy do troch dní od právoplatnosti rozsudku, ako aj trovy súdneho konania.

Uviedol, že nie sú splnené procesné podmienky, takéto konanie vykazuje nedostatky, pričom za nedostatok sa považuje aj zmätočnosť podania. V jednotlivých žalobách sa vyskytujú viaceré nedostatky, napr. že sú zmätočne označení povinní, najmä sú odlišne uvedené dátumy narodenia. Taktiež nie sú uvedené spisové značky príslušných exekučných konaní, ktoré sú vedené na súde, chýbajú relevantné údaje ako dátumy doručenia podaní na súd, ktoré majú význam pre posúdenie celej veci a dátumy, kedy sa žalobca dozvedel o vzniku škody v jednotlivých prípadoch. Vo všeobecnosti žalovaná musí namietat', že žalobca nepriložil ani jeden relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval vôbec existenciu predmetného exekučného konania, vznik skutočnej škody, nemajetkovej ujmy, atď... Žalobca síce uviedol časť dôkazov, najmä odkazuje na exekučný spis, ale v skutočnosti prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša žalobca sám. Tvrdenie žalobcu, že nemá vedomosť o spisových značkách ním uvádzaných exekučných konaní, sa nezakladá na pravde, má charakter klamlivého a zavádzajúceho tvrdenia, pretože sám žalobca uvádza, že mu boli doručené uznesenia exekučného súdu o zmene súdneho exekútora, pričom tieto uznesenia museli byť v súlade s právnymi predpismi upravujúcimi náležitosti súdnych rozhodnutí označené spisovými značkami dotknutých exekučných konaní. Neoznačenie spisovych značiek exekučných konaní, v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému

postupu zo strany exekučného súdu (teda nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí), bolo jedným z dôvodov, pre ktoré Ústavný súd SR odmietol sťažnosti žalobcu na porušenie jeho ústavných práv nečinnosťou exekučného súdu (príkladmo rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 211/2012, sp. zn. IV. ÚS 366/2012, sp. zn. IV. ÚS 374/2012). Okrem toho kto iný ako oprávnený v exekučnom konaní, ktorý si v súvislosti s ním uplatňuje právo na náhradu škody, má mať možnosť a záujem relevantným a jednoznačným spôsobom identifikovat' konanie, v ktorom mu mala byť spôsobená škoda. V tejto súvislosti si žalovaná dovoľuje konajúcemu súdu navrhnúť aplikáciu ustanovenia § 43 ods. 1 OSP.

Nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody. Jednak žalobca namieta „nezákonné konanie“ v podobe nerozhodnutia o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom ustanovenej lehote, ale zároveň namieta nesprávny úradný postup v podobe prieťahov. Žalobca uvádza aj rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, čo by sa mohlo vysvetliť ako namietanie nezákonného rozhodnutia. Z takto formulovaných žalôb nie je jednoznačne jasné, na základe akého titulu si žalobca uplatňuje škodu, keďže v žalobách sa tieto tituly prelínajú a žalobca jednoznačne neuvádza, z ktorého titulu/titulov si uplatňuje svoj nárok. Nie je zrejmé, či si žalobca uplatňuje nárok z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodu prieťahov, z dôvodu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia alebo z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote.

Žalovaná poukazuje na to, že dňa 23.04.2012 jej boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 23.04.2012. Vzhľadom na skutočnosť, že už dňa 27.09.2012 boli okresnému súdu doručené žaloby vo veci, ktoré boli spojené do tohto konania, je zrejmé, že žalobca ich nepodal po uplynutí 6-mesačnej lehoty, ale skôr.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadost") s príslušným orgánom podľa § 4.

Podľa § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Z citovaných ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. vyplýva, že poškodený sa práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci môže domáhať na súde až po uplynutí šiestich mesiacov odo dňa prijatia jeho žiadosti (doručenia na príslušný orgán) o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Predbežné prerokovanie nároku je zákonom (§ 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z.) ustanovenou podmienkou, aby o tomto nároku mohlo prebehnúť občianske súdne konanie (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 2 Cz 38/76, uverejnené pod publikačným číslom R 28/1978). Preto má žalovaná za to, že ide o predčasne uplatnený nárok na súde.

Zároveň žalovaná informuje súd, že napriek opakovaným výzvam na doplnenie žiadostí, ktoré Ministerstvo spravodlivosti SR adresovalo žalobcovi po doručení prvotných žiadostí o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, Ministerstvu spravodlivosti SR bola doručená všeobecná odpoveď, kde žalobca nepreukázal požadované skutočnosti, nedoplnil žiadané informácie, nebol ochotný uviesť dátumy, kedy sa dozvedel o škode, nepriložil doklady preukazujúce vyčíslenú majetkovú škodu, neuviedol, či boli podávané sťažnosti predsedovi súdu na priedaň/ústavné sťažnosti, ani nedoplnil doklady preukazujúce „ohrozenie“ práv zánikom povinného, jeho insolvenčiou, stratou kontaktu s povinným, ktorými odôvodňuje vznik nemajetkovej ujmy. Vcelku žalobca neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí, a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o ktorého prerokovanie sám požiadal. Ministerstvo spravodlivosti SR ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. preto nárok žalobcu nepovažuje za predbežne prerokovaný.

Zákon č. 514/2003 Z. z. ustanovuje nasledujúce všeobecné podmienky, pri splnení ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci:

1/nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup,

2/vznik škody,

3/príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne.

K nesprávnemu úradnému postupu uviedol, že žalobca namieta samotný spôsob rozhodnutia - zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia, ako i skutočnosť, že k vydaniu rozhodnutia malo dôjsť po zákonom ustanovenej lehote.

Pojem „nesprávny úradný postup“ nemá legálnu definíciu, v súlade s rozhodovacou praxou súdov ho možno vymedziť ako „porušenie právnou normou ustanoveného predpísaného postupu štátneho orgánu, resp. porušenie účelu postupu štátneho orgánu, ktorý - či už súvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu, alebo s ňou nesúvisí - nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí“ (rozsudok NS SR 4Cdo 24/2004, uverejnený pod publikačným číslom 23/2011). Teda akýkoľvek postup súdu (zahrňujúci napr. právne posúdenie veci, záver o tom, že je oprávnený preskúmať exekučný titul, zistenie skutkového stavu, výber, aplikácia a interpretácia zvolených právnych noriem na skutkový stav), ktorý nájde svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí, nemôže byť oným „nesprávnym úradným postupom“ na účely zákona č. 514/2003 Z. z.. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je preto vylúčená. Poukázal na znenie § 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z.

Zo žalobcom prednesených skutkových okolností je zrejmé, že nemôže ísť ani o zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Totiž podľa ustanovenia § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 01.06.2011 „Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul, ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z.z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúma. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.“

Z citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je o. i. nevyhnutné, aby nezákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgánom, ktorý toto už právoplatné rozhodnutie z dôvodu nezákonnosti zmení alebo zruší v príslušnom konaní o opravnom prostriedku podanom proti rozhodnutiu. Táto podmienka nepochybne nie je v prípadoch zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie splnená. Predmetné rozhodnutia okresného súdu nie je možné považovať za nezákonné a zároveň ich zákonnosť/nezákonnosť nie je možné posudzovať v tomto konaní. Otázkou správnosti postupu pri rozhodovaní o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie taktiež nie je na mieste posudzovať.

Žalobca ďalej uvádza, že súd prekročil svoju rozhodovaciu právomoc keď vykonal „opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu“. V tejto veci je potrebné uviesť, že v zmysle uznesenia Ústavného súdu SR z 3. marca 2011, č. k. IV. ÚS 60/2011-13, uznesenia Najvyššieho súdu SR z 13. októbra 2011 sp. zn. 3 Cdo 146/2011, uznesenia Najvyššieho súdu SR z 26. septembra 2011 sp. zn. 3 MCdo 11/2010 a uznesenia Najvyššieho súdu SR z 29. marca 2011 sp. zn. 5Cdo 291/2010, vnútroštátny súd má povinnosť ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa, preskúmať či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy, a to vtákom rozsahu, vakom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. V takomto prípade prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol prípadne nekalou doložkou viazaný. Podľa názoru ústavného súdu v okolnostiach daného prípadu (právoplatný rozsudok rozhodcovského súdu v právnej veci spotrebiteľa) z uvedeného vyplýva, že pokiaľ je podmienka existencie vnútroštátneho práva prikazujúceho za určitých okolností prieskum materiálnej stránky rozhodcovského rozsudku v rámci rozhodovania o návrhu na výkon rozhodcovského rozsudku splnená (§ 45 zákona o rozhodcovskom konaní), potom postup všeobecného súdu, ktorý z toho vyvodí dôsledky vyplývajúce zo slovenského právneho poriadku, je legitímny.

K nesprávnemu úradnému postupu spočívajúcemu v rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie po 15-dňovej lehote, pri ktorom je podstatou nedodržanie samotnej 15-dňovej lehoty, sa žalovaná v prvom rade poukázala na tú skutočnosť, že zo samotnej dikcie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia. 15-dňová lehota sa týka prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu (okrem exekučného titulu podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) Exekučného poriadku). Ak ho súd nepoverí, 15-dňová lehota neplatí. Nie je možné ani logicky predpokladať, že by to bol zámer zákonodarcu určiť 15-dňovú lehota i na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, keďže ide o zložitý proces posudzovania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. (v znení účinnom od 01.01.2013) pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prieťahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Žalobca nepreukázal, že by podal sťažnosť na prieťahy, resp. žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti, že by existovalo právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní, právoplatné rozhodnutie ESLP či právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu SR, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Z uvedených dôvodov žalovaná má za to, že nie je preukázaný nesprávny úradný postup spočívajúci v existencii prieťahov.

Otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je pritom kompetentný preskúmať ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Žalovaná považuje za potrebné podotknúť, že podľa jej názoru efektívnosť a rýchlosť súdneho konania nie je oprávnený preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda príslušného súdu na podklade sťažnosti na prieťahy. Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prieťahov. K záveru o tom, že konštatovať existenciu prieťahov v súdnom konaní môže len Ústavný súd SR (t.j. nie civilný súd v konaní o náhrade škody), dospel napr. Krajský súd v Nitre (sp. zn. 9Co 285/2011). Pokiaľ by súd konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prieťahov, znamenalo by to absurdný záver, keďže všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov, pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve. Vecne príslušné pre rozhodovanie sporov o náhradu škody sú v prvom stupni zásadne okresné súdy, avšak súdy, ktoré môžu porušiť právo fyzických a právnických osôb na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, môžu byť aj súdy vyššieho stupňa (krajské súdy, Najvyšší súd SR). Teda v prípade, ak by sa zbytočných prieťahov dopustil napr. Najvyšší súd SR, poškodený subjekt by sa mal obrátiť v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. na okresný súd, aby konštatoval, že jeho nadriadený orgán sa dopustil zbytočných prieťahov. Postup súdu vyššieho stupňa by bol v takomto prípade

preskúmaný súdom nižšieho stupňa, čo je zjavne absurdné a uvedené len potvrdzuje, že konštatovať existenciu prieťahov v súdnom konaní môže len Ústavný súd SR.

Pre podporu vyššie uvedenej argumentácie žalovaná poukazuje aj na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR. Z ustanovenia § 53 ods. 1 zákona č. 38/1993 Zb. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov vyplýva, že ústavnú sťažnosť môže podať fyzická alebo právnická osoba iba v prípade, ak využije všetky opravné a iné účinné právne prostriedky pre ochranu svojich základných práv a slobôd. V zmysle uvedeného, pokiaľ by bolo možné konštatovať existenciu prieťahov a nahradiť nemajetkovú ujmu na základe rozhodnutia všeobecného súdu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., Ústavný súd SR by o takomto nároku nemohol konať, pokiaľ by sa fyzická alebo právnická osoba ešte predtým neúspešne nedomáhala tohto nároku podľa zákona č. 514/2003 Z. z. (teda prostredníctvom účinného prostriedku nápravy). Avšak vzhľadom na to, že Ústavný súd SR skúma porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a finančné zadosťučinenie priznáva (bez skúmania, či bol nárok predtým uplatnený podľa zákona č. 514/2003 Z. z.), je zrejmé, že všeobecný súd nemôže konštatovať prieťahy v konaní a priznať za ne náhradu nemajetkovej ujmy.

Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaná nepovažuje za preukázanú ani existenciu prieťahov v konaní.

Ako vyplýva zo skutkových okolností uvádzaných žalobcom v niektorých žalobách, k nesprávnemu úradnému postupu okresného súdu malo dôjsť v období pred marcom 2009.

Podľa ustanovenia § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia.

V prípade, ak mala žalobcovi vzniknúť škoda práve nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v nerozhodnutí o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom ustanovenej lehote, vo vydaní poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí 15-dňovej lehoty a v rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia a to po zákonom stanovenej lehote, lehota na uplatnenie tohto nároku (premlčacia doba) uplynula najneskôr po troch rokoch od momentu uplynutia 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Vzhľadom na uvedené žalovaná vznáša námietku premlčania pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15- dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia pred dňom 23.04.2009 (t. j. tri roky pred dňom, kedy boli žalovanej doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku).

Žalobca sa vo svojich žalobách domáha náhrady škody pozostávajúcej alternatívne z čiastkových nárokov špecifikovaných vyššie (materiálna škoda vo výške istiny s príslušenstvom).

Podľa ustanovenia § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je o. i. nevyhnutné preukázať existenciu škody a jej výšku. Podľa názoru žalovanej žalobca nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje, je možné považovať za hypotetické.

Podľa tvrdení žalobcu, tento vyčíslil uplatnenú škodu vo výške istiny s prísl., ktorá podľa jeho názoru nemôže byť viac priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného zmluvou o úvere.

Na tomto mieste je potrebné poukázať na tú skutočnosť, že žalobca v žalobách neuvádza, či predmetné vecné náklady predstavujú podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. skutočnú škodu alebo ušlý zisk. V tomto smere žalovaná poukazuje na definície týchto kľúčových pojmov: skutočná škoda je trvalé zmenšenie majetku poškodeného a ušlý zisk predstavuje ušlý majetkový prospech, resp. nerozmnženie majetku poškodeného, ktoré by bolo možné dôvodne očakávať, nebyť škodnej udalosti, s ohľadom na pravidelný beh vecí. Na základe ustálených definícií skutočnej škody a ušlého zisku, žalovaná má za to, že žalobca doposiaľ neunesol bremeno tvrdenia tým, že nekonkretizoval, či si uplatňuje skutočnú škodu alebo ušlý zisk.

Čo sa týka prípadov uplatnenia majetkovej škody vo výške istiny s príslušenstvom je potrebné poukázať, že žalobca nepreukázal existenciu dlžníka ako úplný základ pre preukázanie toho, čoho sa domáha. V druhom rade nepreukázal existenciu právoplatného rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia a v treťom rade ani nevyožiteľnosť pohľadávky, ku ktorej navyše žalovaná uvádza, že:

1. nie je pravdivé tvrdenie žalobcu, že nie je možné vymôcť pohľadávky od dlžníkov žalobcu a tvrdenie, že rozhodnutie v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia spôsobuje nevyožiteľnosť pohľadávky. Rozhodnutie o zamietnutí iba preukázalo nespôsobilosť konkrétneho rozhodcovského rozsudku byť exekučným titulom. Žalobca však mal možnosť získať iný exekučný titul, a to napríklad podaním návrhu na začatie konania, resp. platobným rozkazom, čo nevykonal a svojou nečinnosťou sám prispel k situácii, ktorú v žalobách namieta,

2. ak by aj nastala situácia, že si toto právo žalobca uplatnil novým návrhom, musel by preukázať v prvom rade, že by mu súd bez akýchkoľvek pochybností priznal požadované nároky od dlžníkov v sume, v ktorej ich požaduje od žalovanej (čo však nepreukázal a ani preukázať nemôže) a v druhom rade, že pohľadávky sú nevyožiteľné v dôsledku pochybenia okresného súdu; to znamená, že nebyť nesprávneho úradného postupu okresného súdu, došlo by k riadnemu a plnohodnotnému vymoženiu pohľadávky. Túto skutočnosť však žalobca nepreukázal a ani nepreukáže, a to najmä (ale nielen) s ohľadom na skutočnosť, že niektorí dlžníci by boli insolventní, niektorí dlžníci by boli po smrti, atď....

Na základe všetkých uvedených skutočností je žalovaná toho názoru, že nemôže niesť zodpovednosť a nahrádzať žalobcovi materiálnu škodu tak, ako si ju uplatnil v tomto konaní, pretože žalobca nepreukázal jednak vznik a ani výšku škody.

Žalobca sa vo svojich žalobách domáha aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 20 % z istiny a prísl., ktorá má byť spravodlivou satisfakciou za utrpený zásah do základných práv a bude kompenzovať každé porušenie práva na súdnu ochranu, ktoré žalobca uplatňoval jednotlivo podaním všetkých návrhov na začatie občianskeho súdneho konania.

Podľa ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa ustanovenia § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

V časti žalobcovho nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch poukazuje žalovaná na skutočnosť, že vznik nemajetkovej ujmy u právnických a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe „frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery“ sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. Samotná judikatúra poukazuje na tento aspekt v rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo 675/2011, kde je uvedené, že odškodnenie právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prípadnými prietahmi v konaní nie je možné vzťahovať na fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, lebo im nevzniká ujma priamo. Žalobca uvádza aj „zánik podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov“, ale tieto nie sú bližšie konkretizované. Taktiež žalobca neupresnil, v čom a ako situácia „ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu“. Rovnako požadovaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 20% z istiny a príslušenstva nie je podložená akýmkoľvek reálnymi skutočnosťami či rozumnou úvahou. Žalovaná považuje za krajne nesprávny spôsob určenia náhrady nemajetkovej ujmy percentuálnou čiastkou z tvrdenej skutočnej škody.

Aspekt prihliadnutia na dobré mravy a nemajetková ujma s prihliadnutím na poškodenú osobu.

Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Žalovaná akcentuje na potrebu zohľadnenia vyššie citovaného ustanovenia, ako aj ustanovenia § 17 ods. 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z. pri formovaní záveru o potrebe priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, resp. o výške takejto náhrady. Po aplikácii uvedených ustanovení a percepcii skutkových okolností, na ktoré žalovaná v ďalšom texte poukáže, podľa žalovanej nemožno dospieť k záveru o potrebe priznať žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch ani v prípade, ak by inak boli splnené predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu.

V tejto súvislosti nie je možné opomenúť povahu a predmet konaní, v ktorých malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť, a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti žalobcu a povedomí, ktoré je okolo žalobcu v spojení s touto podnikateľskou činnosťou vytvorené. V posledných rokoch všetky zložky štátnej moci zamerali svoju pozornosť na ochranu spotrebiteľských práv, pričom je všeobecne známe, že potrebu ochrany práv spotrebiteľov podmienila najmä činnosť žalobcu na trhu spotrebiteľských úverov. Práve

uplatňovanie rôznych pohľadávok z titulu spotrebiteľských úverov je predmetom exekučných konaní, ktoré žalobca inicioval a v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu.

Žalovaná v tejto súvislosti upozorňuje a ako prílohu vyjadrenia k žalobe dokladá list Európskej komisie, Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť pod č. JUST/A3/RM/kb D(2010) J 1360 adresovaný stálemu predstaviteľovi Slovenskej republiky pri Európskej únii, v ktorom Európska komisia poukázala na to, že v súvislosti s podnikateľskými praktikami žalobcu dostala sťažnosti od slovenských spotrebiteľov, ako aj sťažnosť od slovenského združenia na ochranu spotrebiteľov, pričom útvary Komisie sa o týchto praktikách dozvedeli aj prostredníctvom návrhu na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podľa článku 267 ZFEÚ podal Krajský súd v Prešove (Vec C-76/10).

Žalovaná dáva do pozornosti celý text priloženého listu, pričom poukazuje príkladom na niektoré výňatky: Problémy v spojitosti s týmito praktikami sa týkajú predovšetkým skutočnosti, že zmluvné podmienky sú stanovené prostredníctvom vopred formulovaných podmienok, ktoré jednostranne určili veritelia. Tieto podmienky sú pre spotrebiteľov veľmi tvrdé a ich zjavným cieľom je zbaviť spotrebiteľov práv, ktoré im vyplývajú z právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa. Jedným z osobitných aspektov je uplatňovanie nárokov zo strany nebankových inštitúcií, okrem iného prostredníctvom systematického využívania rozhodcovských orgánov, ktoré sa javia ako predpojaté, a v prípade ktorých sa zdá, že vôbec neuplatňujú právne predpisy na ochranu spotrebiteľa.“ Formulár zmluvy spoločnosti POHOTOVOSTĚ s.r.o. navyše obsahuje časť s názvom Všeobecné podmienky poskytovania úveru (VP), ktoré sa odchyľujú od kogentných ustanovení na ochranu spotrebiteľa, a/alebo pomerne flagrantne znevýhodňujú spotrebiteľov vo viacerých dôležitých aspektoch :

„Celkové náklady úverov poskytovaných spoločnosťou POHOTOVOSTĚ s.r.o., ktoré pozostávajú z úrokov a iných poplatkov, sa javia byť veľmi vysoké. Zdá sa, že prinajmenšom v niektorých prípadoch predstavujú náklady takmer 100% ročne zo sumy získanej od spoločnosti POHOTOVOSTĚ s.r.o. Najväčšiu časť poplatkov tvoria náklady na vypracovanie a uzavretie zmluvy o úvere, ktoré sa javia mnohonásobne vyššie ako poplatky, ktoré si účtujú banky.“

„Podľa bodu 6 VP je dlžník povinný zaplatiť v prípade nesplnenia zmluvných záväzkov sankciu vo výške 0,25 % denne, čiže 91,25 % ročne.“

„Podľa bodu 8 VP dlžník môže splatiť veriteľovi dlžnú sumu pred termínom splatnosti, to ho však nezbuje povinnosti zaplatiť poplatok (95,6 % z úveru) v plnej výške.“

Zásadným problémom je skutočnosť, že predmetné podmienky vylučujú uplatňovanie pravidiel na ochranu spotrebiteľa...“

Okrem vyššie uvedeného o negatívnej percepcii žalobcu verejnosťou, resp. aj špecializovanými organizáciami na ochranu spotrebiteľov (napr. Spotrebiteľské centrum) svedčí napr. článok v denníku SME zo dňa 16.07.2012, ktorý prikladá žalovaná v prílohe svojho vyjadrenia. Z uvedeného článku napr. vyplýva, že žalobca obišiel zákaz vymáhať pohľadávku exekúciou. Podľa uvedeného článku Okresný súd Prešov označil konanie v prejednávanej veci za mimoriadne závažnú nečestnú činnosť, pričom článok popisuje aj niektoré prípady, keď sa jednotliví spotrebiteľia napokon domohli svojich práv (s odkazom na rozhodnutie Súdneho dvora v Luxemburgu, ktorý poukázal na nezrovnalosti v zmluve, chýbajúcu RPMN a neprimerané sankcie a úroky). Z článku vyplýva aj nemenej významná

skutočnosť, že Asociácia organizácií splátkového predaja, ktorá sa nestotožňuje s konaním žalobcu, vylúčila žalobcu zo svojich radov.

Z popísaného je zrejmé, že žalobca a jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie, súdy konštatovali porušovanie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť žalobcu podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Žalobca je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízkoprijímových osôb.

Nie je možné opomenúť, že v takomto prípade aj súdna moc musí pozornejšie skúmať akékoľvek podanie žalobcu, a to najmä v prípade návrhu na vykonanie exekúcie, kde v prípade žalobcu automaticky nastáva zvýšené riziko ohrozenia alebo porušenia práva spotrebiteľa (povinného v exekučnom konaní). Uvedené má vplyv aj na otázku samotného posúdenia nesprávneho úradného postupu, keďže súdy v prípade posudzovania návrhu žalobcu na vykonanie exekúcie musia obzvlášť opatrne zvažovať,

či poverenie vydajú alebo nevydajú a pod., s čím je spojená vyššia časová náročnosť vykonania procesného úkonu súdom.

S prihliadnutím na popísanú charakteristiku podnikateľskej činnosti žalobcu považuje žalovaná za konanie v rozpore s dobrými mravmi, pokiaľ si žalobca uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu, keďže uplatnená škoda mala žalobcovi vzniknúť práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite žalobcu. Súčasne v takejto situácii platí, že aj v prípade porušenia práva žalobcu už samotné konštatovanie porušenia práv musí byť považované za dostačujúce. Uvedené vylučuje možnosť priznania prípadného nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy voči štátu.

Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaná zastáva názor, že žalobca nepreukázal podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu, súlad postupu žalobcu s dobrými mravmi, ako aj nedostatočnosť konštatovania porušenia práva. Zároveň aplikujúc ustanovenie § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. po zohľadnení osoby poškodeného a vnímania doterajšieho pôsobenia žalobcu (ako spoločnosti s negatívnou povest'ou využívajúcu neprijateľné podmienky), minimálnej závažnosti prípadnej ujmy a následky, ktoré žalobcovi mohol namietaný nesprávny úradný postup spôsobiť, nemôže byť podľa žalovanej žalobcovi priznaná žiadna náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podľa ustanovenia § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa ustanovenia § 9 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda.

Z citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že pre úspešné uplatnenie práva na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je nevyhnutné okrem existencie nesprávneho úradného postupu/nezákonného rozhodnutia, vzniku škody či nemajetkovej ujmy, preukázať aj príčinnú súvislosť medzi týmito zložkami.

Podľa ustálenej súdnej praxe príčinná súvislosť, ako ďalší predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu, je priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Vychádzajúc zo základnej charakteristiky príčinnej súvislosti, ako priameho a bezprostredného vzťahu príčiny a následku, nemožno tvrdiť, že žalobcovi vznikla škoda postupom okresného súdu.

Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností je žalovaná toho názoru, že žalobca nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietaných konaniach došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy, a tým pádom neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu spočívajúcim v tom, že zamietol žiadosti o udelenie poverenia a to po zákonom stanovenej lehote a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu. Žalovaná má skôr za to, že stav, v ktorom sa žalobca ocitol, si zavinil sám, a to spôsobom vykonávania podnikateľskej činnosti, pasivitou pri obhajovaní svojich práv, a najmä je už v súčasnosti zrejmé, že žalobca si uplatňuje ničím neodôvodnené a ničím nepreukázané čiastky, či už v podobe majetkovej škody alebo nemajetkovej ujmy.

Z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., považuje žalovaná žaloby za právne neopodstatnené a žiada, aby Okresný súd Bardejov žaloby proti žalovanej v celom rozsahu zamietol a žalobcovi nepriznal náhradu trov konania. Žalovaná si uplatňuje právo na náhradu trov konania.

Zo spisu Okresného súdu Svidník, sp. zn. 4Er/292/2010 bolo zistené, že bolo vedené exekučné konanie vo veci oprávneného - žalobcu voči povinnému N. K. pod sp. zn. EX 1617/10 o vymoženie 482,21 eur s prísł. na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu - Slovenská rozhodcovská, a.s. zo dňa 12.1.2010, sp. zn. SR 21335/09. Oprávnený podal

návrh na vykonanie exekúcie dňa 4.3.2010. Súdny exekútor JUDr. M. Y. požiadal súd o udelenie poverenia žiadosťou zo dňa 29.3.2010, doručenou súdu dňa 26.4.2010. Výzvou zo dňa 10.5.2010 bol exekútor vyzvaný na vyčíslenie trov exekúcie. Následne do konania vstúpil vedľajší účastník a navrhol exekučne konanie zastaviť. Uznesením zo dňa 17.5.2012, č.k. 4Er 292/2010 - 15 bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietnutá (s poukazom na ust. zákonov o ochrane spotrebiteľa, zákona o rozhodcovskom konaní). Uznesenie bolo doručené oprávnenému, odvolanie nebolo podané. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 12.6.2012.

Zo spisu Okresného súdu Svidník, sp. zn. 4Er/811/2010 bolo zistené, že bolo vedené exekučné konanie vo veci oprávneného - žalobcu voči povinnému M. U. pod sp. zn. EX 16497/10 o vymoženie 4.997,63 eur s prísl. na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu - Slovenská rozhodcovská, a.s. zo dňa 21.9.2010, sp. zn. SR 08040/10. Oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie dňa 26.10.2010. Súdny exekútor JUDr. M. Y. požiadal súd o udelenie poverenia žiadosťou zo dňa 30.11.2010, doručenou súdu dňa 22.12.2010. Následne do konania vstúpil vedľajší účastník a navrhol exekučne konanie zastaviť. Uznesením zo dňa 30.5.2012, č.k. 4Er 811/2010 - 14 bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietnutá (s poukazom na ust. zákonov o ochrane spotrebiteľa, zákona o rozhodcovskom konaní). Uznesenie bolo doručené oprávnenému, odvolanie bolo podané. Uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 31.5.2013, č.k. 21CoE 81/2013-31 bolo napadnuté uznesenie potvrdené. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 12.8.2013.

Zo spisu Okresného súdu Svidník, sp. zn. 6Er/741/2010 bolo zistené, že bolo vedené exekučné konanie vo veci oprávneného - žalobcu voči povinnému S. Y. pod sp. zn. EX 14136/10 o vymoženie 379,34 eur s prísl. na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu - Slovenská rozhodcovská, a.s. zo dňa 6.7.2010, sp. zn. SR 05428/10. Oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie dňa 9.9.2010. Súdny exekútor JUDr. M. Y. požiadal súd o udelenie poverenia žiadosťou zo dňa 12.10.2010, doručenou súdu dňa 29.11.2010. Následne do konania vstúpil vedľajší účastník a navrhol exekučne konanie zastaviť. Uznesením zo dňa 21.5.2012, č.k. 6Er 741/2010 - 12 bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietnutá (s poukazom na ust. zákonov o ochrane spotrebiteľa, zákona o rozhodcovskom konaní). Uznesenie bolo doručené oprávnenému, odvolanie nebolo podané. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 27.3.2013.

Zo spisu Okresného súdu Svidník, sp. zn. 2Er/191/2011 bolo zistené, že bolo vedené exekučné konanie vo veci oprávneného - žalobcu voči povinnému N. R. pod sp. zn. EX 4023/11 o vymoženie 383 eur s prísl. na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu - Slovenská rozhodcovská, a.s. zo dňa 22.12.2010, sp. zn. SR 12530/10. Oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie dňa 1.3.2011. Súdny exekútor JUDr. M. Y. požiadal súd o udelenie poverenia žiadosťou zo dňa 15.3.2011, doručenou súdu dňa 25.3.2011. Následne do konania vstúpil vedľajší účastník a navrhol exekučne konanie zastaviť. Uznesením zo dňa 17.5.2012, č.k. 2Er 191/2011 - 12 bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietnutá (s poukazom na ust. zákonov o ochrane spotrebiteľa, zákona o rozhodcovskom konaní). Uznesenie bolo doručené oprávnenému, odvolanie nebolo podané. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 23.6.2012. Následne bolo exekučné konanie zastavené.

Zo spisu Okresného súdu Svidník, sp. zn. 7Er/674/2010 bolo zistené, že bolo vedené exekučné konanie vo veci oprávneného - žalobcu voči povinnému D. G. pod sp. zn. EX 13218/10 o vymoženie 246 eur s prísl. na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu - Slovenská rozhodcovská, a.s. zo dňa 24.5.2010, sp. zn. SR 04007/10. Oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie dňa 11.8.2010. Súdny exekútor JUDr. M. Y. požiadal súd o udelenie poverenia žiadosťou zo dňa 27.9.2010, doručenou súdu dňa 20.10.2010. Následne do konania vstúpil vedľajší účastník a navrhol exekučne konanie zastaviť. Uznesením zo dňa 5.6.2012, č.k. 7Er 674/2010 - 11 bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietnutá (s poukazom na ust. zákonov o ochrane spotrebiteľa, zákona o rozhodcovskom konaní). Uznesenie bolo doručené oprávnenému, odvolanie nebolo podané. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 27.6.2012.

Zo spisu Okresného súdu Svidník, sp. zn. 2Er/24/2011 bolo zistené, že bolo vedené exekučné konanie vo veci oprávneného - žalobcu voči povinnému Š. X. pod sp. zn. EX 18026/10 o vymoženie 1.416,83 eur s prísl. na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu - Slovenská rozhodcovská, a.s. zo

dňa 17.9.2010, sp. zn. SR 07919/10. Oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie dňa 10.12.2010. Súdny exekútor JUDr. M. Y. požiadal súd o udelenie poverenia žiadosťou zo dňa 20.12.2010, doručenou súdu dňa 17.1.2011. Následne do konania vstúpil vedľajší účastník a navrhol exekučne konanie zastaviť. Uznesením zo dňa 17.5.2012, č.k. 2Er 24/2011 - 12 bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietnutá (s poukazom na ust. zákonov o ochrane spotrebiteľa, zákona o rozhodcovskom konaní). Uznesenie bolo doručené oprávnenému, odvolanie nebolo podané. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 13.7.2012. Následne bolo exekučne konanie zastavené.

Zo spisu Okresného súdu Svidník, sp. zn. 6Er/739/2010 bolo zistené, že bolo vedené exekučne konanie vo veci oprávneného - žalobcu voči povinnému C. H. pod sp. zn. EX 13669/10 o vymoženie 1.449,87 eur s prísl. na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu - Slovenská rozhodcovská, a.s. zo dňa 10.6.2010, sp. zn. SR 03954/10. Oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie dňa 20.8.2010. Súdny exekútor JUDr. M. Y. požiadal súd o udelenie poverenia žiadosťou zo dňa 6.10.2010, doručenou súdu dňa 29.11.2010. Následne do konania vstúpil vedľajší účastník a navrhol exekučne konanie zastaviť. Uznesením zo dňa 14.5.2012, č.k. 6Er 739/2010 - 11 bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietnutá (s poukazom na ust. zákonov o ochrane spotrebiteľa, zákona o rozhodcovskom konaní). Uznesenie bolo doručené oprávnenému, odvolanie nebolo podané. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 26.6.2012.

Zo spisu Okresného súdu Svidník, sp. zn. 2Er/774/2010 bolo zistené, že bolo vedené exekučne konanie vo veci oprávneného - žalobcu voči povinnému I. Y. pod sp. zn. EX 15214/10 o vymoženie 1.263,64 eur s prísl. na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu - Slovenská rozhodcovská, a.s. zo dňa 26.8.2010, sp. zn. SR 06926/10. Oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie dňa 5.10.2010. Súdny exekútor JUDr. M. Y. požiadal súd o udelenie poverenia žiadosťou zo dňa 18.10.2010, doručenou súdu dňa 9.12.2010. Výzvou zo dňa 7.3.2011 bol exekútor vyzvaný na predloženie zmenky a dohody o jej vyplnení. Následne do konania vstúpil vedľajší účastník a navrhol exekučne konanie zastaviť. Uznesením zo dňa 31.5.2012, č.k. 2Er 774/2010 - 16 bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietnutá (s poukazom na ust. zákonov o ochrane spotrebiteľa, zákona o rozhodcovskom konaní). Uznesenie bolo doručené oprávnenému, odvolanie nebolo podané. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 26.7.2012. Následne bolo exekučne konanie zastavené.

Zo spisu Okresného súdu Svidník, sp. zn. 7Er/87/2011 bolo zistené, že bolo vedené exekučne konanie vo veci oprávneného - žalobcu voči povinnému D. G. pod sp. zn. EX 586/11 o vymoženie 68,55 eur s prísl. na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu - Slovenská rozhodcovská, a.s. zo dňa 7.12.2010, sp. zn. SR 11594/10. Oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie dňa 17.1.2011. Súdny exekútor JUDr. M. Y. požiadal súd o udelenie poverenia žiadosťou zo dňa 28.1.2011, doručenou súdu dňa 10.2.2011. Uznesením zo dňa 16.6.2011, č.k. 7Er 87/2011 - 11 bolo exekučne konanie v časti o vymoženie zmenkového úroku z omeškania vo výške 0,25 % denne zo sumy 68,55 eur od 10.7.2010 do zaplatenia. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 3.8.2011. Následne do konania vstúpil vedľajší účastník a navrhol exekučne konanie zastaviť. Podaním zo dňa 14.5.2012 žalobca podal sťažnosť - prieskumy v konaní podľa § 62 a nasl. z.č. 757/2004 Z.z.. Uznesením zo dňa 6.6.2012, č.k. 7Er 87/2011 - 19 bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietnutá (s poukazom na ust. zákonov o ochrane spotrebiteľa, zákona o rozhodcovskom konaní). Uznesenie bolo doručené oprávnenému, odvolanie nebolo podané. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 4.7.2012.

Zo spisu Okresného súdu Svidník, sp. zn. 3Er/677/2010 bolo zistené, že bolo vedené exekučne konanie vo veci oprávneného - žalobcu voči povinnému J. G. pod sp. zn. EX 13036/10 o vymoženie 365 eur s prísl. na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu - Slovenská rozhodcovská, a.s. zo dňa 17.6.2010, sp. zn. SR 04988/10. Oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie dňa 9.8.2010. Súdny exekútor JUDr. M. Y. požiadal súd o udelenie poverenia žiadosťou zo dňa 24.9.2010, doručenou súdu dňa 20.10.2010. Následne do konania vstúpil vedľajší účastník a navrhol exekučne konanie zastaviť. Uznesením zo dňa 11.5.2012, č.k. 3Er 677/2010 - 11 bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietnutá (s poukazom na ust. zákonov o ochrane spotrebiteľa, zákona o rozhodcovskom konaní). Uznesenie bolo doručené oprávnenému, odvolanie nebolo podané. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 11.8.2012.

Žiadosti o udelenie poverenia boli zamietnuté pre rozpor zmlúv o úveroch, na základe ktorých mali pohľadávky vzniknúť a na základe ktorých boli vydané exekučné tituly rozhodcovským súdom, s právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľa (najmä Občiansky zákonník, zák. o spotrebiteľských úveroch a Smernice Rady 93/13/EHS).

Podľa § 5 ods. 1 zákon č. 514/2003 Z.z. (účinného od 01.01.2009 so zmenami účinnými od 01.01.2013 vyznačenými nižšie) právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 3 cit. zák. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 6 ods. 1, 2 cit. zák. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 9 cit. zák. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 9 ods. 1, 2, 4 cit. zák účinného od 01.01.2013 štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky. Pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrovanie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a) cit. zák. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak

1. škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak (zmena účinná od 01.01.2013 - škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu),
2. škodu spôsobil notár pri výkone verejnej moci,

3. škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu.

Podľa § 15 ods. 1 cit. zák. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 1 cit. zák. ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa 16 cit. zák. účinného od 01.01.2013 zo žiadosti musí byť zrejmé, kto náhradu škody žiada, ktorej veci sa týka, titul, z ktorého sa nároku na náhradu škody domáha, akým spôsobom škoda vznikla a čoho sa poškodený domáha. V žiadosti a pri uplatnení nároku na náhradu škody na súde je poškodený povinný uviesť požadovanú výšku náhrady škody a

označiť orgán verejnej moci, ktorý mu škodu spôsobil. Príslušný orgán neprihliada na žiadosť, ak žiadosť nemá náležitosti podľa odseku 1 a poškodený na výzvu príslušného orgánu v určenej lehote neodstránil nedostatky žiadosti; tým nie je dotknuté právo poškodeného domáhať sa za splnenia podmienok podľa tohto zákona uspokojenia nároku alebo jeho časti na súde. Ak žiadosť už bola prerokovaná, príslušný orgán túto skutočnosť oznámi žiadateľovi s odôvodnením, že žiadosť už bola prerokovaná a na opakovanú žiadosť príslušný orgán ďalej neprihliada. Ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr. Každý je povinný bezodplatne poskytnúť súčinnosť potrebnú pre predbežné prerokovanie návrhu príslušnému orgánu v lehote určenej príslušným orgánom.

Podľa § 17 ods. 1, 2, 3, 5 cit. zák. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

V žiadosti o predbežné prerokovanie nároku a pri uplatnení nároku na súde je poškodený povinný uviesť požadovanú výšku úhrady podľa odsekov 1 a 2.

Podľa § 17 cit. zák. účinného od 01.01.2013 uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.8a)

Podľa § 19 cit. zák. právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia (ods. 1). Najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za desať

rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a 8 (ods. 2). Lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov (ods. 3).

Podľa § 19 ods. 1 cit. zák. účinného od 01.01.2013 právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie.

Podľa § 44 ods. 1, 2 zákona č. 233/1995, účinný od 01.06.2010, exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 44 ods. 1, 2 zákona č. 233/1995, účinný od 01.02.2002 do 31.05.2010, exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

V tomto prípade sa žalobca domáha náhrady majetkovej škody (vo výške vymáhanej istiny v jednotlivých exekučných konaniach) a nemajetkovej ujmy (vo výške 20 % z istiny s prísl.) v zmysle ust. zák. č. 514/2003 Z.z. (ďalej aj Zákona) dôvodiac, že súd rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. resp. že nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora JUDr. Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v lehote 15 dní odo dňa ich doručenia (teda v rozpore § 44 ods. 2 Ex. Por.), teda rozhodol po zákonom stanovenej lehote. Týmto konaním súdu, nesprávnym úradným postupom mu mala byť spôsobená škoda, ktorú si uplatnil aj návrhom na predbežné prerokovanie nároku podľa § 15 ods. 1 Zákona pred príslušným orgánom konajúcim za štát - Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky. Podľa vyjadrenia žalovaného však žalobca svoj predbežný návrh neodôvodnil čo do dôvodu a výšky, teda aj napriek uvedeným námietkam voči ich zneniu, uplatnenie nároku podľa § 15 ods. 1 Zákona potvrdil. Preto súd vychádzal z ich zhodných tvrdení, že návrh na predbežné prejednanie nároku podaný bol. Lehota šiestich mesiacov už uplynula márne (aj keď návrh na súd bol podaný pred jej uplynutím). Žalobca namietal niekoľko mesačné zbytočné prieskumy v konaní.

Zo strany žalovaného bola vznesená námietka premlčania nárokov. Preskúmaním všetkých pripojených exekučných spisov súd zistil, že návrhy na vykonanie exekúcie a žiadosti o udelenie poverenia boli podané pod dni 27.9.2009, teda právo na náhradu škody nemôže byť premlčané. Preto právo žalobcu v týchto veciach premlčané nemôže byť (§ 19 Zákona). Námietke premlčania žalovaného teda nemožno vyhovieť v celom rozsahu, len vo vzťahu vyššie uvedených.

V zmysle cit. ust. Zákona predpokladmi vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci sú : 1/ nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný

postup, 2/ vznik škody, 3/ príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Nesprávnym úradným postupom je porušovanie povinnosti pri uskutočňovaní úkonov v konaní, najmä jeho nesprávne vykonanie alebo vykonanie bez splnenia zákonných podmienok. Nesprávnym úradným postupom je aj opomenutie urobiť úkon alebo vydať rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Aj nevydanie rozhodnutia je nesprávnym úradným postupom.

Exekučné konanie pod sp. zn. 4Er/292/2010 bolo vedené podľa Exekučného poriadku účinného do 31.05.2010, pričom v zmysle § 44 cit. zák. platilo, že súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne.

Výkladom cit. ust. možno dôjsť k záveru, že lehota 15 dní je stanovená pre písomné poverenie exekútora, aby vykonal exekúciu, nie pre rozhodnutie súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, resp. pre rozhodnutie o zastavení exekučného konania na základe iných dôvodov / ako v týchto prípadoch - zamietnutie žiadostí o udelenie poverení a zastavenie exekučných konaní pre rozpor zmlúv o úveroch, na základe ktorých mali pohľadávky vzniknúť a na základe ktorých boli vydané exekučné tituly rozhodcovským súdom, s právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľa (Občiansky zákonník), resp. pre rozpor so zákonom o spotrebiteľských úveroch /. V tomto je nutné uviesť, že súd v exekučnom konaní je povinný skúmať, či sú splnené formálne i materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie a za týmto účelom si od účastníkov vyžiadať aj potrebné listinné dôkazy, aby jej opodstatnenosť vedel dostatočne posúdiť. Keďže exekučnými titulmi v týchto veciach boli rozhodcovské rozsudky, bolo potrebné za účelom zabezpečenia ochrany spotrebiteľa (vstupom do Európskej únie štát prevzal záväzok poskytnúť mu zvýšenú ochranu v spotrebiteľských vzťahoch) okrem ustanovení Exekučného poriadku, podrobiť vymáhané nároky súdnej kontrole aj podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, zákona o spotrebiteľských úveroch, rovnako aj zák. č. 244/2002 z. Z. o rozhodcovskom konaní (v zmysle Smernice Rady 93/13/EHS). Teda posúdiť, či v rozhodcovskom konaní boli dodržané všetky právne predpisy na ochranu spotrebiteľa a či nedošlo k jeho znevýhodneniu či oslabeniu jeho práv. V prípade, ak by súd zistil, že rozhodcovský rozsudok - exekučný titul zaväzuje spotrebiteľa - účastníka na plnenie nemožné, nedovolené, či v rozpore s dobrými mravmi (napr. neplatnosť, neprijateľnosť rozhodcovských doložiek a pod., preto by nemohli byť veci predmetom rozhodcovského rozhodovania), bolo nutné exekučné

konania zastaviť v zmysle § 45 zák. č. 244/2002 Z.z. alebo zamietnuť súdneho exekútora žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (ako v týchto veciach). Preto je žiaduce podrobiť rozhodcovské rozhodnutia prísnejšej súdnej kontrole a zisťovať, či sú spôsobilými exekučnými titulmi. Uvedené vyslovili vo svojich rozhodnutiach aj Najvyšší súd Slovenskej republiky (uznesenie zo dňa 18. januára 2012, sp. zn. 6 Cdo 143/2011, uznesenie z 21. marca 2012, sp. zn. 6 Cdo 1/2012), či Ústavného súdu Slovenskej republiky (uznesenie zo dňa 3. marca 2011, č. k. IV. ÚS 60/2011-13). Uvedené konanie súdov je plne v súlade s právom vnútroštátnym aj právom EÚ.

Ostatné exekučné konania boli vedené podľa Exekučného poriadku účinného od 1.6.2010, pričom v zmysle § 44 cit. zák. platilo, že exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Aj výkladom cit. ust. možno dôjsť k záveru, že lehota 15 dní je stanovená pre písomné poverenie exekútora, aby vykonal exekúciu (okrem exekučného titulu podľa § 41 ods. 2 písm. a) a d), nie pre rozhodnutie súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, resp. pre rozhodnutie o zastavení exekučného konania pre rozpor zmlúv o úveroch, na základe ktorých mali pohľadávky vzniknúť a na základe ktorých boli vydané exekučné tituly rozhodcovským súdom, s právnymi predpismi na ochranu

spotrebiteľ (Občiansky zákonník), resp. pre rozpor so zákonom o spotrebiteľských úveroch s poukazom na zák. č. 244/2002 Z.z.. Samozrejme aj pre uvedené konanie platí uvedené vyššie.

Je samozrejmé, ak súd dôjde k záveru, že bez predloženia ďalších listinných dôkazov nemožno ihneď poveriť súdneho exekútora vykonaním exekúcie, je potrebné účastníkov vyzvať na ich doplnenie a predloženie. Aj preto nemôže byť 15 - dňová záväzujúcou na posúdenie podmienok vedenia exekučného konania a spôsobilosti exekučného titulu v týchto prípadoch. Až po predložení potrebných listinných dôkazov možno preskúmať vykonateľnosť rozhodcovského rozhodnutia. Dĺžka exekučného konania od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia až do vydania rozhodnutia, ktorým sa exekučné konanie zastaví, resp. žiadosť o udelenie poverenia zamietne, po doplnenom dokazovaní a posúdení zákonnosti exekučného konania, nemôže byť takej povahy, aby bolo možné v danej veci vysloviť porušenie práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, či vysloviť nesprávny úradný postup súdu. Je nutné pripomenúť, že vo všetkých veciach boli žiadosti o udelenie poverenia zamietnuté, pričom žalobca vo veciach nepodal ani opravné prostriedky (teda nevyužil svoje právo prieskumu rozhodnutí odvolacím súdom), okrem veci sp. zn.4Er/811/2010 (v ktorej bolo napadnuté uznesenie potvrdené odvolacím súdom).

Vzhľadom k tomu, že súd nemal za preukázaný nesprávny úradný postup - existenciu prieťahov v konaní pre nedodržanie zákonnej lehoty, ako tvrdil žalobca ani nezákonné rozhodnutie, či konanie súdu v rozpore so zákonom, ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, aj preto nemôže byť návrh žalobcu dôvodný.

Taktiež súd uvádza, že ohľadne žalobcom tvrdeného prieťahu sa nevedelo žiadne disciplinárne konanie, neriešila sťažnosť na prieťahy v konaní , nerozhodoval ani Ústavný súd SR, či Európsky súd pre ľudské práva. V zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. účinného v jeho súčasnom znení od 01.01.2003, by len takéto podklady boli relevantné pre priznanie žalobcom uplatnených nárokov, samozrejme po preukázaní ďalších predpokladov náhrady škody. Nebolo zistené podanie žiadostí o informácie o stave konania, či sťažností na prieťahy v konaniach. Avšak je nutné uviesť, že podľa časovej následnosti úkonov vykonávaných vo veci, ani k zbytočným prieťahom nedochádzalo ani k porušeniu zákonom stanovených lehôt, tak ako to namietal žalobca. Sťažnosť na prieťahy podal žalobca len vo veci sp. zn. 7Er/87/2011, avšak súdu nebol predložený dôkaz o jej kladnom vybavení.

Súd ešte považuje za potrebné uviesť, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prieťahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR. Žalobca mal možnosť domáhať sa ochrany svojich práv podaním ústavnej sťažnosti v súlade s ustanovením § 127 ods. 1 Ústavy SR. Otázkou, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované článkom 48 ods. 2 Ústavy SR, je kompetentný preskúmať Ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa troch základných kritérií: zložitnosť veci, správanie účastníka a postup súdu. Súdne konanie pred iným všeobecným súdom nie je oprávnený preskúmať iný všeobecný súd v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda súdu na podklade sťažnosti na prieťahy v konaní podľa zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch. Pripustenie opačného výkladu by znamenalo pripustenie, že konajúci súd o náhrade škody by mohol hodnotiť postup svojho alebo iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prieťahov a znamenalo by to absurdný záver, že všeobecné súdy preskúmajú postup iných všeobecných súdov, pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve.

Na záver je potrebné uviesť, že aj napriek zisteným skutočnostiam, ak by súd teoreticky pripustil, že došlo v rámci exekučných konaní k namietaným prieťahom, súd by žalobcovi nemohol uplatnené nároky priznať a to z dôvodov, že ani v jednom prípade nepreukázal predpoklady vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci a to :

1/ nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, zo žalobcom označených a predložených dôkazov nebol zistený takýto postup súdu (ako je konštatované vyššie),
2/ vznik a existencia škody (výška škody); žalobca sa domáha náhrady materiálnej škody vo výške istiny vymáhanej od povinných a nemajetkovej ujmy vychádzajúcej z judikatúry Ústavného súdu SR, v tomto prípade 20 % z výšky vymáhanej istiny. Tieto nároky sú neodôvodnené čo do základu a výšky.

Súd nepovažuje za postačujúce žalobcovo odôvodnenie výšky majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. Rovnako žalobca nepreukázal, že nie je dostačujúce len konštatovanie porušenia práva. Ujmu, ktorá mu mala vzniknúť neodôvodnil dostačujúco v zmysle § 17 Zákona. Nebolo zistené, aby nesprávny postup bol konštatovaný podľa zák. č. 757/2004 Z.z. (bez predloženia dôkazu o kladnom vybavení sťažnosti). Materiálna škoda je len hypoteticky vypočítaná, bez akéhokoľvek reálneho základu. Vo vzťahu k uplatnenej majetkovej škode vo výške vymáhanej istiny je nutné uviesť, že ako právnická osoba poskytujúca úvery fyzickým osobám bol povinný dodržiavať právne predpisy týkajúce sa ochrany spotrebiteľov a poskytovania úverov (zmluve o úvere nemali obsahovať neprijateľné podmienky); rovnako si mohol nároky z nich uplatniť súdnou cestou (aj môže), čím by jeho pohľadávky bolo posúdené súdom s prihliadnutím na cit. právne predpisy o ochrane spotrebiteľa, čím by boli odstránené pochybnosti ohľadne materiálnych a formálnych predpokladov výkonu rozhodnutia. Za jeho namietanú stratu vymoženía pohľadávky a pod. nie je zodpovedný exekučný súd, ale sám žalobca. Súd poukazuje aj negatívne vnímanie žalobcu v spoločnosti, ktorý používa neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách a záujem Európskej komisie o jeho činnosť. Žalobca uplatňuje svoje práva až priam šikanóznym výkonom (a to buď vo vzťahu k exekučným konaniam, nedodržaním predpisov na ochranu spotrebiteľa, či konanie v rozpore s uvedenými právnymi predpismi, či už samotným podaním nespočetného množstva návrhov na náhradu škody). Žiadne zo žalobcom udávaných rizík nevyplývajú z predložených exekučných spisov a na ich preukázanie žalobca neoznačil ani nepredložil žiadne dôkazy.

3/ príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou, ktorú vôbec neodôvodnil a ktorá ani nebola zistená.

Žalobca neodôvodnil predpoklady vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci a to vznik škody a jej výšku a príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Žalobca neunesol dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení a uplatneného nároku (aj napriek poučeniu súdu o dôkaznej povinnosti podľa § 120 ods. 1, 4 O.s.p. - vid' poučenia súdu pri príprave pojednávania).

Vzhľadom na zistené skutočnosti sa súd nezaoberal ďalšími námietkami účastníkov konania a návrh žalobcu ako neopodstatnený pre nesplnenie podmienok pre priznanie náhrady škody v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. zamietol. K žiadosti žalobcu o vydanie medzitémneho rozsudku je potrebné uviesť, že neboli splnené podmienky na jeho vydanie (§ 152 ods. 2 O.s.p.).

O trovách konania bude rozhodnuté do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia podľa § 151 ods. 3 O.s.p..

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie na Okresný súd Bardejov v lehote 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia. Proti výroku rozsudku o vylúčení veci na samostatné konanie odvolanie nie je prípustné.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods.3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§205 ods.1 O.s.p).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1

konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci

súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností

súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam

doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a)

rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci

(§ 205 ods. 2 O.s.p.).

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľne rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.